

vergadering **C113**
zittingsjaar 2023-2024

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand en
Dierenwelzijn

van 17 januari 2024

(Een aantal sprekers namen mogelijk deel via videoconferentie.)

**Vlaams
Parlement**

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Annabel Tavernier aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd, Media en Armoedebestrijding, over de gebrekkige Nederlandstalige dienstverlening in Brusselse ziekenhuizen – 871 (2023-2024)	3
VRAAG OM UITLEG van Hannelore Goeman aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd, Media en Armoedebestrijding, over de stopzetting van de activiteiten van School zonder Racisme – 859 (2023-2024)	9
VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd, Media en Armoedebestrijding, over de bedenkelijke standpunten van een Brusselambassadeur – 627 (2023-2024)	14
VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd, Media en Armoedebestrijding, over de deelname van de minister aan de vergaderingen van het College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie – 877 (2023-2024)	18

VRAAG OM UITLEG van Annabel Tavernier aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd, Media en Armoedebestrijding, over de gebrekkige Nederlandstalige dienstverlening in Brusselse ziekenhuizen – 871 (2023-2024)

Voorzitter: de heer Karl Vanlouwe

De voorzitter: Collega's, ik wil iedereen mijn beste wensen overmaken voor een goede samenwerking de laatste vier maanden. De laatste maand zal eerder campagne voeren zijn. Ook mijn beste wensen aan de minister en de medewerker en uiteraard aan het fractiesecretariaat.

Mevrouw Tavernier heeft het woord.

Annabel Tavernier (N-VA): Voorzitter, minister, collega's, mijn beste wensen.

Ik heb een vraag over de gebrekkige Nederlandstalige dienstverlening in de Brusselse ziekenhuizen. Het is een oude wonde die nog al te vaak op pijnlijke wijze wordt opgehaald. Ik heb deze problematiek al ettelijke keren aan de kaak gesteld. Tot mijn grote frustratie moet ik echter vaststellen dat er telkens opnieuw verhalen naar buiten komen van Nederlandstaligen die bij een noodoproep naar een Brussels ziekenhuis worden gebracht en er niet in hun eigen taal worden geholpen.

Zo zagen we enkele weken geleden, eind vorig jaar, nog in een reportage op 'Terzake' tot welke vreselijke tragedies dat kan leiden: een jong koppel uit Roosdaal dat een elf maanden oude baby verliest en geen duidelijkheid krijgt over de doodsoorzaak omdat de ambulanciers noch de behandelende spoedartsen het Nederlands machtig waren. Zelfs de rouwkoffer en de facturatie waren in het Frans. Het is wraakroepend dat dergelijke taaldiscriminatie vandaag de dag nog altijd schering en inslag is.

Medische dienstverlening in de eigen taal, zeker bij spoedgevallen, is nochtans niet alleen een fundamenteel basisrecht maar is ook van cruciaal belang voor optimale zorgverlening. Volgens een advies van de Orde der artsen worden dodelijke medische fouten immers het vaakst veroorzaakt door communicatiefouten. De correcte naleving van de taalwetgeving in de Brusselse ziekenhuizen en spoeddiensten is dus niet alleen een principiële kwestie, zoals ik al vaak heb gezegd, maar vaak ook een kwestie van leven of dood.

Reeds decennialang worden er vanuit Vlaanderen inspanningen geleverd om de taalkwestie in de Brusselse ziekenhuizen aan te kaarten, maar ze stuiten op de manifeste onwil vanuit de Brusselse en de Federale Regering. Het oprichten van een meldpunt in 2011, nauw verbonden met het Steunpunt Taalwetwijzer, was een stap in de goede richting. Hoewel nuttig zijn deze instrumenten onvoldoende om het probleem ten gronde aan te pakken. De toepassing en handhaving van de taalwet liggen immers op Brussels en federaal niveau. Ook in de werkgroep die in juli 2022 werd opgestart om het gebrek aan tweetalige dienstverlening in de Brusselse ziekenhuizen te bespreken, lijkt er weinig vooruitgang te zijn geboekt. De werkgroep is slechts twee keer samengekomen zonder federale vertegenwoordiging en er is geen zicht op verdere samenkomsten.

Minister, hebt u naar aanleiding van het tragische incident met een familie uit Vlaanderen contact opgenomen met de betrokken overheden? Welke concrete initiatieven hebt u sindsdien genomen zodat dergelijke tragedies in de toekomst vermeden kunnen worden? Zult u samen met uw collega de minister van Welzijn, Hilde Crevits, dit thema agenderen op de Interministeriële Conferentie (IMC) voor Volksgezondheid? Welke acties zult u samen met uw collega-minister Crevits nemen om de werkzaamheden van de werkgroep over het gebrek aan tweetalige

dienstverlening in de Brusselse ziekenhuizen te intensifiëren en een oplossing te vinden voor deze problemen?

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Voorzitter, collega's, sta mij toe om u allen een bijzonder goed jaar 2024 te wensen, een goede gezondheid en een voorspoedig jaar. In deze commissie Brussel blijven we de komende maanden werken en discussiëren over een sterk beleid vanuit Vlaanderen voor onze hoofdstad.

Tweetalige dienstverlening is een thema dat mij zeer na aan het hart ligt, zeker wanneer het gaat over de Brusselse zorginstellingen. Deze bijzonder pijnlijke kwestie, die de aanleiding is voor de vraag, is reeds aan bod gekomen in de plenaire vergadering van 19 december 2023 bij de bespreking van de begroting. Ik heb u toen gezegd dat ik mij als Brusselaar schaamde over wat de ouders van het baby'tje Cisse hebben moeten meemaken. Dat is niet veranderd. Alleen al de idee dat ouders na het overlijden van hun kindje in het ongewisse blijven over de exacte doodsoorzaak, moet iedereen naar de keel grijpen en maakt duidelijk wat hier op het spel staat. Taalrechten worden soms gezien als iets dat theoretisch, juridisch, ideologisch of communautair is, maar het gaat heel concreet over de gezondheid van mensen en ook over hun kinderen. Dat is bijzonder, bijzonder belangrijk.

Ik kan alleen maar blijven herhalen dat de correcte toepassing en het respect voor de taalwetgeving essentieel zijn voor mij. En dat geldt des te meer in Brussel, met zijn vele Nederlandstalige Brusselaars en ook Vlamingen uit de Rand die een beroep doen op de zorginstellingen van Brussel. Zeker bij ziekenhuizen en spoeddiensten, waar het gaat om mensen in nood, moet men kunnen worden geholpen in de eigen taal, in het Nederlands. Dat is niet alleen een taalrecht, dat is ook een sociaal recht. Als het gaat over zorg, zeker urgentiezorg, wordt de kwaliteit van de zorg ook bepaald door de taal die men gebruikt. Ook voor het diagnosticeren bijvoorbeeld is taal deel van de kwaliteit van de diagnose en dus van de behandeling.

U weet dat ik er daarom persoonlijk voorstander van ben dat er op het niveau van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) precieze taalkennisvereisten zouden worden opgenomen in de vergunnings- en/of subsidievoorwaarden van de zorginstellingen, zoals Vlaanderen dat vandaag bijvoorbeeld ook al doet bij de kinderopvang en de woonzorgcentra. Dat is een heel concreet voorstel dat ik zou doen, maar dat behandeld moet worden binnen de GGC en waarover wij hier in het Vlaams Parlement niet beslissen.

U vraagt ook naar concrete initiatieven die we vanuit Vlaanderen nemen. De gebrekkige Nederlandstalige dienstverlening zal een punt zijn tijdens mijn vergadering met de GGC, waar u ook een vraag over stelt. Er komt ook nog een nieuw overleg met de kabinetten van de collega's Crevits en Maron over het bundelen van taalklachten. Ik weet dat u daar ook een voorstander van bent.

Daarmee doen we alles wat binnen onze Vlaamse bevoegdheden ligt om dit soort tragedies te vermijden. De echte oplossing ligt inderdaad in dat soort voorstellen. Wij proberen vanuit Vlaanderen versterkend te werken ten aanzien van het Nederlands en het aanleren van het Nederlands, zeker ook in zorginstellingen, onder meer via het Huis van het Nederlands en de centra voor volwassenenonderwijs, en ook via Taalwijzer, om mensen te informeren. Maar het echte beleid ter zake moet natuurlijk gebeuren door de Brusselse overheden.

Laten we er dus vooral samen met de andere Vlaamse partijen en de Franstalige partijen die daar een partner in willen zijn, eendrachtig naar streven om onze

voorstellen ter zake ingang te laten vinden, zodat geen enkele ouder nog moet meemaken wat de ouders van Cisse hebben moeten meemaken.

De voorzitter: Mevrouw Tavernier heeft het woord.

Annabel Tavernier (N-VA): Dank u voor uw antwoorden, minister. De getuigenis en de reportage in 'Terzake' gingen door merg en been. Zeker als jonge moeder heeft mij dat heel hard geraakt. Ik denk dat woorden tekortschieten om het leed en het trauma te omschrijven dat die mensen meegemaakt hebben. Dat zijn schrijnende toestanden, die niet door de beugel kunnen. Ik denk dat we het daar allemaal over eens zijn. Het gaat dan ook nog om een familie die niet in Brussel woont. Het is een pijnlijk voorbeeld van hoe het gebrek aan respect voor het Nederlands in Brussel ook gevolgen heeft voor Vlamingen in de Rand en zelfs daarbuiten.

Jammer genoeg is het ook geen alleenstaand feit. Ik heb deze problematiek al ontelbare keren aangekaart in deze commissie. Ik stel echter vast dat het er niet beter op wordt. Integendeel, het verergert zelfs. Het aantal klachten neemt alsmáar toe. En dat zal waarschijnlijk ook nog een onderrapportage zijn van wat er zich eigenlijk afspeelt op het veld.

Daarom pleit mijn partij al jaren voor een volwaardige tweetalige dienstverlening, zeker in de eerste plaats in de Brusselse ziekenhuizen en spoeddiensten. We weten ondertussen allemaal dat we niet moeten rekenen op de steun van de GGC. De manifeste onwil die daar al jarenlang heerst om iets aan dit probleem te doen, is gewoonweg stuitend.

Minister, ik heb dit inderdaad ook al aangegeven tijdens de begrotingsbesprekingen. We hebben het er toen kort over gehad. U bent inderdaad niet de eindverantwoordelijke. En wij weten ook dat u niet van slechte wil bent. Integendeel, u hebt bijvoorbeeld rond het Steunpunt Taalwetwijzer belangrijk werk geleverd. Maar mijn fractie is van mening dat u moet blijven proberen om deze problematiek op de agenda te plaatsen en zoveel als mogelijk dit momentum aan te grijpen om met de GGC, de federale overheid en de Brusselse instellingen in dialoog te gaan, om deze problematiek nu eindelijk eens effectief aan te pakken.

Onze partij heeft alvast een concreet actieplan uitgewerkt, waarin staat dat alle ziekenhuizen een gedetailleerd taalplan moeten hebben, er financiële sancties moeten komen voor ziekenhuizen die dat niet kunnen garanderen, en dat elke Vlaming duidelijk moet weten wat zijn rechten zijn en waar men een klacht kan indienen, en, belangrijker nog, dat de klachten ook effectief serieus worden genomen. Minister, ik hoor alvast dat we in u een bondgenoot vinden op het financiële vlak, namelijk dat er financiële sancties getroffen moeten kunnen worden als men die tweetalige dienstverlening naast zich neerlegt. Ik hoop dat u er blijvend werk van zult maken – er rest ons niet zoveel tijd meer, we hebben nog een aantal maanden te gaan – om van deze problematiek echt een speerpunt te maken en eindelijk eens vooruitgang te boeken. Want nogmaals: het gaat hier niet alleen over een principiële kwestie, maar het is vaak ook een kwestie van leven of dood.

De voorzitter: Mevrouw Goeman heeft het woord

Hannelore Goeman (Vooruit): Wat de ouders van Cisse hebben moeten meemaken, is de ergste nachtmerrie van elke ouder. Ik denk dat we het hier allemaal over eens zijn dat het volstrekt onaanvaardbaar is dat die ouders zelfs geen woordje uitleg konden krijgen in het Nederlands over wat er met hun zoontje is gebeurd. We moeten er niet flauw over doen, collega's. Het is hier al verschillende keren gezegd: de tweetaligheid in de Brusselse ziekenhuizen is gewoon niet goed genoeg.

Het is niet waar wat mevrouw Tavernier zegt. Het is niet zo dat de GGC niets doet. Er zijn budgetten voor taalcursussen en er zijn taalactieplannen in de ziekenhuizen, trouwens met steun vanuit Vlaanderen, die extra geld vrijmaken voor taalopleidingen – want daar gaat het natuurlijk allemaal over.

Maar zelfs dan zeg ook ik dat de realiteit op het terrein vandaag niet goed genoeg is. Men wordt gewoon niet vaak genoeg in het Nederlands geholpen. Maar laat ons vooral nadenken over oplossingen. Daar heeft onder andere federaal minister Vandenbroucke een eerste stap gezet als het gaat over de situatie in de Rand. Er is nu een nieuwe regelgeving van kracht, waarbij men heel specifiek kan vragen om naar een Nederlandstalig ziekenhuis gebracht te worden, de facto dus vaak het UZ van Brussel, dat uitstekend werk levert, als er een tijdsafwijking is van niet meer dan twaalf minuten. Dan wordt men dus niet naar het dichtstbijzijnde maar naar het dichtstbijzijnde Nederlandstalige ziekenhuis gebracht. Het gaat inderdaad vaak over leven of dood. De afweging moet altijd worden gemaakt of men zich die twaalf minuten kan permitteren. Burgers hebben absoluut het recht om die vraag te stellen, en die moet door ambulanciers worden ingewilligd.

Ons voorstel is om dat uit te breiden naar het territorium van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en ervoor te zorgen dat, wanneer een ambulance iemand komt ophalen, men kan vragen dat die naar het dichtstbijzijnde Nederlandstalige ziekenhuis wordt gebracht, dus in de feiten naar het UZ. Dat stellen wij voor. Ik denk dat wij een stap verder moeten durven te gaan binnen Brussel. Waarom bijvoorbeeld niet beginnen om alvast in de erkenningsvoorwaarden voor een ziekenhuis op te nemen dat minstens de spoeddienst tweetalig moet zijn? Dat zou betekenen dat, als dat niet zo is, er inderdaad consequenties zijn voor de erkenning van dat ziekenhuis. Wij zijn het ermee eens dat de strijd moet worden opgedreven en leggen die voorstellen op tafel. Ik ben heel benieuwd. Ik ga het actieplan van de N-VA ook eens lezen, want de strijd voor respect voor het Nederlands is een strijd die wij mee willen voeren.

Collega's, we gaan ook eerlijk zijn: tweetaligen tover je niet. Gewoon zeggen dat men de tweetaligheid van de dienst eist, is mooi, maar je moet er ook in de feiten werk van maken. Een actieplan is natuurlijk goed, maar een actieplan alleen is niet genoeg, zeker niet in een sector waar er een acuut personeelstekort is. Het gaat vaak over mensen die zelfs van buiten België komen en noch het Frans noch het Nederlands machtig zijn. Er zal inderdaad goed moeten worden nagedacht over hoe we er vooral via opleidingen voor kunnen zorgen dat mensen de facto patiënten in het Nederlands te woord kunnen staan, want wij vinden dat zij daar absoluut recht op hebben.

De voorzitter: De heer Laeremans heeft het woord.

Jan Laeremans (Vlaams Belang): Dank u wel voor uw vraag, mevrouw Tavernier. Die is zeer terecht. We hebben ons daarbij aangesloten tijdens de plenaire vergadering.

Het probleem kunnen we alleen maar oplossen met een stok achter de deur. Die is er op dit ogenblik niet. Dat kan alleen met een zware financiële stok achter de deur wanneer de Franstalige ziekenhuizen en ambulancediensten niet doen wat ze moeten doen, namelijk de plicht tot wettelijk tweetalige behandeling van de patiënten naleven.

Ik was gisteren nog in het UZ Jette, en ik merkte dat daar alles perfect tweetalig verloopt. Er lopen een hele hoop Franstaligen die daar zorg komen halen, en die worden volledig in hun taal bediend, niet alleen door de spoeddiensten of wat weet ik, maar door de gewone verplegers en administratieve bedienden ter plaatse. Dat is volledig tweetalig. Waar een wil is, is een weg. Dat is het

probleem: het urgentiebesef ontbreekt in de Franstalige ziekenhuizen en uiteraard ook bij de Franstalige politici. Wij moeten die stok achter de deur, die financiële sancties, dus afdwingen. Maar ook naar aanleiding van de verkiezingen en de nieuwe regeringen die zullen worden gevormd tussen de zomer en het najaar, moeten de Vlaamse partijen een minimumbasisvoorwaarde naar voren schuiven in de onderhandelingen. Het zou goed zijn mocht er vanuit de Vlaamse meerderheid een initiatief worden genomen dat op tafel wordt gelegd en mee kan worden ondertekend door alle Vlaamse partijen die daarachter staan, waarbij ze zeggen wat zij minimaal eisen voor Brussel om gerealiseerd te krijgen in de volgende regeerperiode. Dat heeft natuurlijk ook gevolgen voor heel de Rand. Wij zijn zeker bereid om in die richting mee te stappen.

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Collega's, dank u wel voor de extra opmerkingen.

Mevrouw Goeman, ik heb niets tegen het initiatief van mijn federale collega Vandenbroucke over het kunnen uiten van een voorkeur. Zelfs los van de taal denk ik dat dat geen verkeerd principe is, zolang het mogelijk is om dat in de ambulancediensten te regelen. Maar ik vind het een echt zwakgebod om dit als een belangrijke oplossing voor deze problematiek te zien. Het is eigenlijk de facto het toegeven dat men aanvaardt dat een spoeddienst niet tweetalig werkt. Men zegt eigenlijk dat men in Brussel maar moet kiezen voor het Universitair Ziekenhuis van de VUB in Jette. Ik vind dat echt een zwakgebod. Ik vind dat geen oplossing voor deze problematiek en ik vind dat we niet kunnen aanvaarden dat onze tweetalige instellingen in Brussel niet effectief tweetalig zijn.

Ik heb het al vaak gezegd: het blijkt eens te meer dat de enige tweetalige instellingen in Brussel de Vlaamse instellingen zijn. Dat klinkt nogal contradictorisch. Welke zorginstellingen zijn vandaag perfect tweetalig en perfect meertalig? Dat is het Universitair Ziekenhuis, een eentalige instelling van de Vlaamse Gemeenschap. Ik ben tevreden dat u blijkbaar plots akkoord gaat met mijn voorstel om in de erkenningsvoorwaarden te integreren dat taalkennisvereisten noodzakelijk zijn en dat er ook op gesanctioneerd wordt. Ik heb dat in het verleden al verschillende keren voorgesteld en het is telkens door uw fractie geweigerd. Bon, geen probleem. Ik ben heel blij dat u daar nu mee akkoord gaat (*Opmerkingen van Hannelore Goeman*)

Dat is geweigerd door Pascal Smet, heel concreet. Tien jaar geleden al heb ik dat voorgesteld in de onderhandelingen over de GGC, samen met Brigitte Grouwels. Hij heeft dat toen van tafel geveegd. Dit soort zaken waren niet meer van deze tijd. Maar goed, ik ben grote fan van voortschrijdend inzicht. Het is prima dat u dat hebt. Ik stel het volgende voor: minister Vandenbroucke kan dit voor de spoeddiensten doorvoeren. Ik kijk uit naar het federale initiatief ter zake. Binnen de GGC kijk ik ook uit naar het ontwerp van ordonnantie dat in de Brusselse Regering wordt bekeken en dat jullie ook daar kunnen voorleggen. Het is heel goed dat jullie op het vlak van de erkenningsvoorwaarden ook taalkennisvereisten willen inschrijven. Ik kijk daarnaar uit.

Collega Laeremans, het is op zich een interessante piste om daar met de Vlaamse partijen samen iets over te zeggen. Nog beter zou zijn dat de ontwerpen of voorstellen van ordonnantie en de federale voorstellen voor de spoeddiensten effectief behandeld zouden worden. Ik hoor hier dat de Vooruitfractie zegt dat ze dat zullen doen. Prima. Ik kijk er heel erg naar uit. Dat is een bijzonder, bijzonder goede zaak.

Ik wil nog een woord zeggen over de piste-Vandenbroucke om te werken met een doorverwijzing en dat je kunt kiezen naar welke instelling je gebracht wilt worden. Daarmee erkent u eigenlijk dat een echte goede keuze, een keuze voor

een Nederlandstalige voorziening is. Ik stel dan ook voor dat u ervoor blijft pleiten, wat u nu eigenlijk niet doet, integendeel, ... *(Opmerkingen van Hannelore Goeman)*

... dat de zorg zou blijven toekomen aan de Vlaamse Gemeenschap. Ik las dit weekend voorstellen van Ecolo-Groen dat enkel nog Cultuur en Onderwijs bij de Vlaamse Gemeenschap zouden blijven en dat de rest zou worden ingekanteld in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Uw eigen partijgenoot Johan Vande Lanotte heeft hetzelfde gezegd. Uw vorige voorzitter zei dat hij zich wat dat betreft aansloot bij Johan Vande Lanotte. Dan vraag ik u om eens te bevestigen – u moet dat nu niet doen want u kunt dat niet – dat u inderdaad wenst dat de zorg en Welzijn blijft toebehoren aan de Vlaamse Gemeenschap. *(Opmerkingen van Hannelore Goeman)*

Ik ben zeer benieuwd naar uw voorstel ter zake. Dat is dan opnieuw voortschrijdend inzicht en een bijzonder goede zaak.

Collega's, ik denk dat we het er in deze commissie over eens zijn dat taalvoorwaarden belangrijk zijn en dat, waar het gaat over zorginstellingen, het ook gaat over sociale rechten. Ik ben heel tevreden om te zien dat daar een consensus over bestaat en ik kijk uit naar de federale en gewestelijke initiatieven in Brussel ter zake.

De voorzitter: Mevrouw Tavernier heeft het woord.

Annabel Tavernier (N-VA): Minister, dank u wel voor uw duidelijk en klaar antwoord.

Ik kijk ook uit naar die wetgevende initiatieven vanwege Vooruit, zowel op federaal als op Brussels niveau. Als we het moeten hebben van de uitzondering die minister Vandenbroucke mogelijk heeft gemaakt om een afwijking te voorzien op die twaalf minuten om toch van ziekenhuis te veranderen, dus om je naar een Nederlandstalig ziekenhuis te laten brengen, dan ben ik het er met de minister over eens dat dat niets aan de problematiek ter zake, want dat is eigenlijk een maatregel tegen het tweetalige karakter van onze hoofdstad. Zo breng je eigenlijk nog minder Vlamingen naar Brussel, waardoor er nog minder een incentive bestaat om van tweetaligheid en de Nederlandstalige dienstverlening werk te maken.

Mevrouw Goeman, u wijst ook op het feit dat het moeilijk is om zorgpersoneel aan te werven. Ik denk niet zozeer dat er een probleem is bij de aanwerving maar dat het probleem zich situeert bij het feit dat men het niet aanpakt op de werkvloer. Men kan ook Nederlands of een andere taal leren op de werkvloer. Kijk naar ons UZ in Jette. Daar kan het wel. Dan stel ik me de vraag waarom het niet kan in andere Brusselse ziekenhuizen. Ik moet vaststellen dat er een manifeste onwil is om daar Nederlandstalige dienstverlening aan te bieden en dat er zich ook een manifeste onwil situeert bij de Brusselse overheid.

De voorzitter: Ik zag dat de heer Bex net binnenkwam, net iets te laat om in het debat het woord te nemen. Ik had ook graag nog het woord gegeven aan mevrouw Goeman. Ik hoorde haar een beetje pruttelen, maar ik mag volgens het reglement het woord niet meer geven. Excuseer. Ook niet aan u, mijnheer Bex. *(Opmerkingen van Stijn Bex)*

Een persoonlijk feit, zegt u, maar u kunt niet meer tussenkomen over deze vraag.

Stijn Bex (Groen): Ik dacht dat eerst uw vraag aan de orde zou zijn, en daarom was ik wat later.

De voorzitter: U weet dat een vergadering altijd meester is van haar eigen agenda. Maar we hebben u toch gemist in dit debat.

De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Hannelore Goeman aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd, Media en Armoedebestrijding, over de stopzetting van de activiteiten van School zonder Racisme – 859 (2023-2024)

Voorzitter: de heer Karl Vanlouwe

De voorzitter: Mevrouw Goeman heeft het woord.

Hannelore Goeman (Vooruit): Collega's, racisme is vandaag helaas nog steeds een wijdverspreid fenomeen in onze samenleving, ook op scholen. De Vlaamse Scholierenkoepel heeft er onlangs nog eens een bevraging over gedaan bij twintigduizend scholieren. Een op de vijf scholieren gaf daarbij aan zelf ooit al het slachtoffer geweest te zijn van racisme op school. Ik was daar echt door geschokt. Dat is gigantisch. Zeker in een diverse stad als Brussel is dat natuurlijk een ongelooflijk probleem.

Gelukkig was er de vzw School zonder Racisme, die al meer dan 45 jaar strijdt tegen intolerantie. Dat deed ze via workshops in scholen over vooroordelen, migratie en identiteit, wat racisme doet met mensen, met hun zelfbeeld en zelfvertrouwen, en dus eigenlijk ook met hun slaagkansen op school. Jaarlijks bereikte School zonder Racisme gemiddeld 110 scholen, vijfhonderd leerkrachten en 14.000 leerlingen in Vlaanderen en Brussel. Hun expertise werd gewaardeerd in het onderwijsveld en door de Vlaamse Scholierenkoepel. Zeker in Brussel werd hun expertise gewaardeerd. Met het programma 'Brussel Anders Bekeken' organiseerde die vzw blikverruimende uitstappen naar Brussel voor leerlingen uit Vlaanderen, en omgekeerd. Dat deden ze ten eerste om die band tussen Brussel en Vlaanderen tastbaar te maken. Ten tweede lieten ze Vlaamse leerlingen kennismaken met de ongelooflijke multiculturaliteit en diversiteit van onze stad.

In die geest werd recent een nieuw uitwisselingsprogramma uitgewerkt tussen Brusselse en Vlaamse scholen. In 2023 kreeg de vzw via 'Polsslag Brussel', uw subsidielijn dus, een subsidie van 38.000 euro toegekend voor een project rond die uitwisseling. Ook de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) ondersteunde via minister Gatz, weliswaar met een kleine subsidie.

Minister, u hebt in mijn uiteenzetting gehoord dat ik consequent in de verleden tijd spreek als het gaat over de vzw School zonder Racisme, want jammer genoeg konden we een tijdje geleden allemaal lezen dat de vzw haar boeken moet neerleggen, wat we ook al hadden gehoord. Dat komt omdat er niet genoeg subsidies meer zijn om de werking verder te zetten. Ze hebben eind december 2023 dus het faillissement aangevraagd. Ondanks hun herhaalde vraag aan het kabinet Onderwijs naar de nodige middelen om hun werking verder te zetten, kregen ze daar zelfs geen reactie. Minister, het resultaat is dus natuurlijk dat uw subsidies ... Wat gaat daarmee gebeuren? Het project was namelijk voorzien voor volgend jaar, maar de vzw kan op dit moment niet meer verder. Ik heb dus een aantal vragen voor u.

Wat is uw reactie op de stopzetting van de vzw? Erkent u dat die een ongelooflijke meerwaarde had in ons onderwijsveld, ook in Brussel, in de strijd tegen racisme?

Hoe denkt u dat het nu verder moet? Hebt u met Ben Weyts overlegd over de situatie? Hebt u stappen gezet om hem op andere gedachten proberen te

brengen? Bent u nog altijd van plan om te proberen dat te doen? Want het is het wegvallen van die 41.000 euro vanuit Onderwijs die het de vzw vandaag onmogelijk maakt om haar activiteiten voort te zetten. Ziet u daar nog pistes? Wilt u er binnen de regering een punt van maken? Welke andere oplossingen ziet u om er toch voor te zorgen dat de vzw School zonder Racisme haar, wat ons betreft ongelooflijk waardevolle, werk kan verderzetten?

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Dank u wel, collega Goeman, voor de vraag. Racisme is een groot onrecht. Dat moeten we met alle mogelijke middelen bekampen. Die vzw heeft daar een bijzonder belangrijke rol in gespeeld. Net als u betreur ik dat de werking van de vzw wordt werd stopgezet. Mijn kabinet en mijn administratie werden op 13 december laatstleden via mail op de hoogte gebracht. Ik apprecieer de inspanningen van die vzw. Jaarlijks bereikte School zonder Racisme gemiddeld 110 scholen, vijfhonderd leerkrachten en 14.000 leerlingen in Vlaanderen en Brussel. De ontmoetingen tussen Brusselaars en Vlamingen die zij organiseerden in onze hoofdstad, werden ook door de deelnemers als erg waardevol ervaren.

Ik heb tijdens de voorbije jaren alle projectaanvragen van School zonder Racisme ondersteund, dus niet alleen in 2023. Zo steunde ik in 2020 en 2021 het project 'Landen in Brussel'. Daar werd 24.900 euro voor uitgetrokken in 2020, en 27.900 euro in 2021. Dit project was erop gericht om Vlaamse scholieren uit het reguliere onderwijs en jonge nieuwkomers uit Brusselse OKAN-klassen (onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers) met elkaar in contact te brengen. In 2023 liep het project 'Brussel Anders Bekeken: multiperspectieve ontmoetingen tussen Vlaamse en Brusselse scholieren'. Daarvoor werd een bedrag van 38.100 euro uitgetrokken. Dat project is al grotendeels gerealiseerd. Dat is het goede nieuws. Alleen de in het voorjaar 2024 geplande activiteiten zullen niet meer doorgaan.

Ik kan vanuit mijn Brusselbeleid geen structurele oplossing bieden voor de Vlaanderenbrede werking van School zonder Racisme, maar kan wel via project- en impulssubsidies, via 'Polsslag Brussel', gelijkaardige initiatieven ondersteunen. Categorie 1 van de subsidielijn 'Polsslag Brussel' stelt letterlijk dat "uitwisselingsprojecten tussen scholen (of andere netwerken) uit Vlaanderen en uit Brussel" kunnen worden ondersteund. Dat is dus iets dat we in de toekomst ook kunnen overwegen.

U peilt naar mijn mening over de beslissing van collega Weyts. Het is een beslissing die hij zelf mag nemen, en die ook niet op de ministerraad komt. U kunt zich inbeelden dat ik misschien een andere beslissing zou nemen, maar het is zijn bevoegdheid, het is zijn verantwoordelijkheid. Ik heb daar op zich geen commentaar op te geven. Indien u over de beslissing van collega Weyts om de werking vanuit de budgetten van Onderwijs uit te doven, vragen hebt, dan kunt u natuurlijk rechtstreeks aan hem vragen stellen. Ik denk dat dat de logica is.

De voorzitter: Mevrouw Goeman heeft het woord.

Hannelore Goeman (Vooruit): Ik ben blij te horen dat we het ten minste eens zijn dat het verlies van de vzw School zonder Racisme net dat is: een groot verlies. Dat vinden trouwens niet alleen wij. Dat vinden ondertussen ook achthonderd ondertekenaars van een open brief aan minister Weyts – uit het onderwijs, uit het middenveld – die allemaal hun ongelooflijk sterke waardering uitspreken voor een vzw met een ongelooflijke expertise en een ongelooflijke staat van dienst.

Het is niet dat dit probleem uit de lucht komt vallen, minister. Ik heb het dossier zelf bekeken. Die subsidies vanuit Onderwijs gingen inderdaad over een

regularisatie in het kader van gescostatuten (gesubsidieerde contractuelen). Daar was een uitdoofscenario voor voorzien. 'Fair enough', dat is een beslissing die je kunt nemen. Maar de vzw is dus al sinds december 2021 aan de alarmbel aan het trekken over het feit dat er een probleem zou komen voor de structurele voortzetting van haar werkzaamheden als er geen andere oplossing zou komen: een subsidie voor de voortzetting van de vzw, zodat ze verder zou kunnen blijven werken.

Ze hebben heel 2022 en 2023 contact proberen op te nemen met het kabinet Weyts, maar zijn daar telkens met een kluitje in het riet gestuurd. Ze hebben eigenlijk zelfs geen antwoord gekregen op hun mails. Ik vind dat bijzonder onrespectvol. Ik heb natuurlijk met de mensen van vzw School zonder Racisme gesproken, en die zeggen dat ze, ook in de contacten met uw administratie, hebben aangegeven dat het heel nobel is dat jullie ondersteunen vanuit 'Polsslag Brussel', maar dat zij een structureel probleem hebben met de projectsubsidie. Alleen voor Brussel kunnen ze er niet geraken als ze hun werkzaamheden moeten stopzetten bij gebrek aan een oplossing vanuit Onderwijs.

Minister, het is inderdaad een beslissing van minister Weyts. Maar ik kijk naar u als de verdediger van de Brusselse belangen, als iemand die binnen de regering dat punt aankaart, en probeert om minister Weyts op andere gedachten te brengen, zodat er een oplossing komt, eventueel ook met andere partijen. Want ik hoor dat ook Open Vld eigenlijk grote fan is van de vzw. Dan hadden ze misschien eens kunnen kijken vanuit de bevoegdheid Samenleven, of daar iets mogelijk was.

Het enige dat we vragen, als u die vzw belangrijk vindt, als u zegt voorop te lopen in de strijd tegen racisme, als u die uitwisseling tussen Vlaanderen en Brussel belangrijk vindt: waarom is er niets gebeurd? Waarom is dit gewoon gepasseerd? Ik vind het eigenlijk niet kunnen dat u er als minister van Brussel bij staat en ernaar kijkt. Ondertussen moet de vzw haar boeken neerleggen.

U zegt dat er nog andere vzw's zijn die dan, neem ik aan, vanuit dat budget van 'Polsslag Brussel' dat nu niet kan worden uitgegeven, ook uitwisselingsprojecten kunnen organiseren. Maar dit is toch geen goed beleid. Die vzw organiseert die uitwisselingen al jaren aan een stuk. Nu moet er ineens, 'last minute', geïmproviseerd worden, terwijl er een structurele oplossing mogelijk was.

Ik vraag u opnieuw: bent u toch niet bereid om nog eens binnen de regering te kijken – met alle ministers, want een regering beslist normaal gezien collegiaal – wat de pistes zijn om die vzw alsnog de kans te geven om haar bijzonder waardevol werk verder te zetten?

De voorzitter: Mevrouw Tavernier heeft het woord.

Annabel Tavernier (N-VA): Racisme is een problematiek in onze maatschappij die we uiteraard zoveel als mogelijk moeten bestrijden en aanpakken. In dat kader vormen onze scholen geen uitzondering. Het is de taak van scholen, uiteraard ook in Brussel, om problemen te detecteren en oplossingen en dialoog tot stand te brengen.

Over de vzw waarover we het hier hebben, hadden we het eerder al in de commissie Onderwijs. Ik denk dat het daar ook de plaats is om het debat te voeren. Er staat morgen ook een vraag geagendeerd op de agenda van de commissie Onderwijs. Ik kijk uit naar het antwoord van de minister daarover.

Ik wil wel meegeven, mevrouw Goeman, dat u nogal kort door de bocht gaat. Uw betoog zegt dat het beleid tegen racisme in het onderwijs gereduceerd wordt tot één vzw. Die valt weg, dus de strijd tegen racisme stopt ook. Dat is nogal zeer

kort door de bocht, vind ik. Het is niet omdat de subsidies aan een bepaalde vzw worden afgebouwd dat de strijd tegen racisme wordt afgebouwd. Die strijd wordt op verschillende fronten gevoerd, onder meer ook via het decreet Leerlingenbegeleiding, onderwijsdoelen, onderwijsinspectie, et cetera.

Verder is het ook zo dat de organisatie het faillissement heeft aangevraagd. Wat wil dat zeggen? Dat er een aantal meer fundamentele problemen aan de grondslag liggen. Je kunt dan ook de vraag stellen of het de taak is van de overheid om de boeken van een vzw te doen kloppen, hoe nobel het doel van die vzw ook is.

Met betrekking tot 'Polsslag Brussel': dat is een subsidielij die gericht is op de projectmatige werking van initiatieven. Het staat uiteraard elke vereniging vrij om voor een concreet project ondersteuning te vragen, maar dan wel voor zaken die de dagelijkse werking overstijgen. Het is niet de bedoeling van die projectlijn om organisaties op te vissen die elders geen middelen meer ontvangen. Het zou, wat mij betreft, dan ook onverstandig zijn om die subsidielij daarvoor aan te wenden.

De voorzitter: De heer Bex heeft het woord.

Stijn Bex (Groen): Collega's, dit is een bijzonder belangrijk thema, dat inderdaad morgen, op vraag van collega Meuleman, aan bod zal komen in de commissie Onderwijs, waar het debat misschien eerder thuishoort. Toch ben ik blij dat collega Goeman hier vandaag ook aan minister Dalle vraagt wat de impact is van die beslissing van minister Weyts op Brussel en hoe we daar iets kunnen aan doen.

Het bestrijden van racisme is superbelangrijk. Er zijn daarvoor inderdaad meerdere actoren verantwoordelijk, collega Tavernier, maar we kunnen toch niet ontkennen dat de vzw School zonder Racisme, jarenlang – decennialang zelfs – een zeer belangrijke rol heeft gespeeld en een belangrijke meerwaarde heeft geleverd. Het is belangrijk dat dit in de toekomst kan worden voortgezet.

Het is ook zo dat er duidelijk heel veel partijen zijn die vandaag aan de Vlaamse Regering vragen om het nog eens te bekijken. De minister heeft gelijk: het is een individuele beslissing van minister Weyts, maar ook over individuele beslissingen van een minister kan in een regering weleens van gedachten worden gewisseld. Indien de minister toch niet te overtuigen is, kan er naar alternatieven worden gezocht.

Ik denk inderdaad – en daarin sluit ik me aan bij de vraag van collega Goeman, minister – dat het belangrijk is. We weten dat minister Gatz binnen de VGC bepaalde subsidies heeft verleend aan de vzw School zonder Racisme. Er is zeker een wil om met bepaalde partijen iets te doen om de rol van de vzw te handhaven. Ik roep u, samen met collega Goeman, op om dit binnen de regering te bekijken en om, eventueel binnen de bevoegdheid Samenleven, te kijken wat men kan doen.

Gaat u daar op de ministerraad een punt van maken?

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Collega's, ik denk dat we het erover eens zijn dat projecten als School zonder Racisme zinvol zijn. Ik hoor de N-VA-fractie zeggen dat structurele steun vanuit Onderwijs niet noodzakelijk was. Dat is het standpunt van minister Weyts.

Ik ben het wel, collega's Bex en Goeman, met jullie eens dat we discussie kunnen hebben in de regering. Ik heb niet de gewoonte om daar veel over te zeggen. Dat

zou ook vreemd zijn. Het is een collegiaal orgaan. Maar iedereen heeft ook wel zijn verantwoordelijkheid. Er zijn ook individuele beslissingen van mij die niet op de ministerraad komen waar collega Weyts het niet mee eens is. Ik zou het niet fijn vinden mocht ik die moeten herzien. Dat geldt ook voor collega Weyts. Het is evident dat een minister ook eigen bevoegdheden heeft. Ik verdedig dat ook, ik vind dat belangrijk. In Vlaanderen zijn er eigenlijk relatief veel beslissingen die op de ministerraad komen. Ik heb vroeger nog op federaal niveau gewerkt. Daar wordt er veel meer door ministers individueel bepaald. Dat is anders geregeld. Bij ons geldt het principe van collegiale besluitvorming. Waar een minister eigen bevoegdheden heeft, is dat ook in eerste instantie zijn eigen verantwoordelijkheid. Dus, collega Goeman, als u wilt dat er structurele financiering komt vanuit Onderwijs voor de vzw, dan kunt u de bevoegde minister daarvoor bevragen of kunt u op 9 juni voor cd&v stemmen. *(Opmerkingen van Hannelore Goeman)*

Wat betreft de grond van de zaak: ik heb School zonder Racisme enkele jaren geleden bezocht. Ze hadden een prachtig moment in een school in Sint-Jans-Molenbeek waar ze effectief die uitwisseling aan het organiseren waren. Het betrof allemaal mensen uit Vlaanderen, van de kust tot het verre Limburg, die tot bij ons in Molenbeek kwamen. De grote meerwaarde van het project lag er voor mij in de kennis van Brussel en Molenbeek beter te maken en een aantal clichés te doorbreken, een aantal denkbelden die in Vlaanderen gangbaar zijn over een gemeente als Molenbeek. Je merkt dat er diepgewortelde vooroordelen bestaan over onze stad, zeker ook over de gemeente Molenbeek, waar ik tien jaar heb gewoond. Die meningen zijn heel persistent en kun je met dit project geleidelijk aan keren.

Maar, collega Goeman, sta me toe om vanuit uw fractie daar niet te veel lessen over te aanvaarden. Ik zal het niet hebben over 'zattermansklap' of dat soort zaken, maar uitspraken zoals die van uw voormalige voorzitter over Molenbeek zorgen ervoor dat je niet één of twee, maar drie stappen terug zet om de perceptie rond een gemeente als Molenbeek te keren. Alstublieft, het gaat niet alleen over het werk van één vzw, het gaat ook over de manier waarop wij als Vlaamse, Brusselse politici over Brussel en over Molenbeek en over onze jongeren spreken. Dat is allemaal belangrijk.

En waar ik collega Tavernier helemaal in volg, is dat het natuurlijk niet één vzw is die dat moet aanpakken. Het is een kerntaak van het onderwijs om ervoor te zorgen dat alle kinderen en jongeren hun plaats vinden en dat er ook begrip is voor elkaar, tussen leraars en leerlingen, uit Vlaanderen en uit Brussel. Ik zie het ook als mijn taak als Brusselminister om die projecten te ondersteunen waar die uitwisseling wordt versterkt. Dat is het geval geweest met de Polsslagsubsidies voor deze vzw, en ik ben ervan overtuigd dat we ook in de toekomst nog heel mooie projecten zullen kunnen ondersteunen die daarop inspelen.

De voorzitter: Mevrouw Goeman heeft het woord.

Hannelore Goeman (Vooruit): Het is natuurlijk veelzeggend dat minister Weyts geen oplossing wil zoeken voor het probleem, geen geld wil uitgeven aan de vzw School zonder Racisme, zelfs niet het fatsoen heeft om twee jaar lang te antwoorden op hun vragen om rond de tafel te zitten. Ondertussen zie ik dat er wel geld is voor Voka Talentcentres (Vlaams netwerk van ondernemingen) waarbij – ik heb het uitgerekend – 52 euro wordt uitgegeven per leerling om hen in zo'n beroepspunt te laten langsgaan. Dat is tof, maar bon, moet dat zoveel geld kosten? Zoiets als de vzw Robinpas – daar zullen we het in de commissie Onderwijs binnenkort ook nog eens over hebben – is voor mij niet meer dan een doekje voor het bloeden om de echt structurele strijd tegen armoede in het onderwijs niet te hoeven voeren. *(Opmerkingen van minister Benjamin Dalle)*

Het is geen toeval dat men hier geen subsidies voor wil uittrekken. Ik heb veel mensen in de NV-A-fractie ook al horen zeggen dat racisme eigenlijk relatief is. Het is gewoon geen strijd die de N-VA oprecht wil voeren.

Nu, die discussie zullen we morgen met minister Weyts voeren. Het enige wat mij vandaag interesseert, minister, is dat er een oplossing komt voor de vzw School zonder Racisme, zodat die prachtige momenten in Molenbeek, waar leerlingen uit Vlaanderen komen kennismaken met de diversiteit en de ongelooflijke rijkdom van onze stad, ook in de toekomst gewoon, op korte termijn, nog kunnen worden voortgezet. Lyrisch zijn, minister, is goed, maar dat is natuurlijk niet genoeg. Sta me toe: ik vind het natuurlijk ook wel een beetje hypocriet dat u hier de loftrompet steekt van de vzw School zonder Racisme, maar ondertussen uw verantwoordelijkheid niet neemt om binnen de Vlaamse Regering uw rol als ambassadeur van Brussel op te nemen, rond te tafel te gaan zitten, proactief met het kabinet Weyts te kijken wat er mogelijk is, ook met andere partijen binnen de regering.

Dus ik roep u op, minister, om die rol op te nemen en om het punt op de agenda van de ministerraad te zetten om een oplossing te zoeken. Dat hebt u tot dusver totaal niet gedaan.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd, Media en Armoedebestrijding, over de bedenkelijke standpunten van een Brusselambassadeur – 627 (2023-2024)

Voorzitter: de heer Jan Laeremans

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Ik heb een vraag aan u minister, over de standpunten van een recent door u aangestelde Brusselambassadeur. Een paar weken geleden hebben we hier al eens een debat gehad over de concrete invulling van de taak van die Brusselambassadeurs. Een maand of twee, drie, geleden hebt u die in overleg met Muntpunt aangesteld. Hun taak bestaat erin om samen met ons allemaal het positieve gevoel rond Brussel te doen groeien, een soort positieve vibe, zowel in Vlaanderen maar uiteraard ook in Brussel zelf. De bedoeling is met de rol en impact van deze ambassadeurs te zorgen voor een herwaardering in Brussel zelf van het merk Vlaanderen. Dat zou toch een beetje wederkerig moeten zijn. U zei tijdens het debat letterlijk dat ze symbool staan voor alle Vlamingen die zich inzetten voor Brussel en voor alle Brusselaars die zich inzetten voor de Vlaamse Gemeenschap.

Zoals ik zei maakte ik me toen al zorgen over de concrete invulling van de opdracht en stelde me toen ook al vragen over de rol van de ambassadeurs. Het lijkt soms een soort van eretitel zonder feitelijke inhoud.

Amper enkele weken na ons debat moet ik vaststellen dat alvast één Brusselambassadeur, Ahlaam Teghadouini, zich op sociale media allesbehalve verbindend opstelt. Ze nam deel aan een pro-Palestinabetoging en postte dit op haar sociale media. Voor alle duidelijkheid: ze heeft absoluut het recht om te demonstreren en de vrijheid van meningsuiting te laten gelden. Maar de ondertitel van haar filmpje bevatte de toch wel controversiële titel 'From the river to the sea, Palestine will be free'. Ik hoef u niet te vertellen dat deze uitspraak toch wel zeer bedenkelijk is. Deze slogan suggereert eigenlijk een totale verwijdering van alle Israëliërs van het grondgebied en wordt door Joodse organisaties als uitermate vijandig ervaren. Bij onze burens, in de Nederlandse Tweede Kamer, wordt deze

zin zelfs aanzien als een oproep tot geweld. De zin is in diverse andere EU-landen trouwens verboden omdat hij daadwerkelijk aanzet tot haat en geweld. De leuze wordt door terreurorganisaties als Hamas en Hezbollah ook officieel opgenomen in hun handvesten.

Minister, u kent de situatie in Brussel. Het antisemitisme groeit en vele Joden voelen zich niet veilig in onze stad. Het gaat over pesterijen in de klas, eigenlijk over een soort van racisme. Ik zie dan plots dat de grote partijen die strijden tegen racisme, niet meer aanwezig zijn in deze commissie.

De voorzitter van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) vergeleek de acties van Israël met de Holocaust en vergoelijkte de terroristische aanslag van Hamas. Ik was daadwerkelijk geschokt over wat ik deze week in 'De afspraak' heb gezien. Er was een Palestijnse dichteres aanwezig. Ik had er toch wat bedenkingen bij, want haar kennis van het Nederlands was beneden alle peil, maar ik had vooral bedenkingen bij haar uitspraken, waarbij ze Hamas niet wenste te beschrijven als een terroristische organisatie, waarbij ze de daden van 7 oktober – en ik heb de film nochtans gezien – niet als een terroristische daad wenste te omschrijven, wat natuurlijk een andere discussie is.

Een Brusselambassadeur – en ik keer terug naar Ahlaam Teghadouini – die aangesteld werd, heeft in mijn ogen een brugfunctie tussen mensen in Brussel, ongeacht origine of overtuiging of religie. Het is een brugfunctie in Brussel en ook in Vlaanderen. Maar op deze manier, met deze uitspraken, door deze, wat mij betreft, polariserende en zelfs antisemitische, polariserende uitspraak, doet deze Brusselambassadeur wat mij betreft actief mee aan de import van een buitenlands conflict in ons land en onze stad en versterkt ze de spanningen in onze stad, die nu soms al te snijden zijn. Ik zal de vrijheid van meningsuiting van de dame in kwestie nooit ontkennen of in de weg staan, maar ze heeft als ambassadeur wel een voorbeeldfunctie. Ze toont aan dat ze in feite niet verbindend werkt en geen brugfunctie kan spelen. Als ze met deze uitspraken, 'From the river to the sea, Palestine will be free', denkt symbool te staan voor alle mensen die zich inzetten voor onze stad en voor de verbinding met de Vlaamse Gemeenschap, maak ik me ernstig zorgen.

U bent politiek verantwoordelijk voor de aanduiding van de Brusselambassadeurs, wat u in samenspraak doet met Muntpunt, waarbij ik toch ook wel wat bedenkingen heb. Ik werd ervan op de hoogte gebracht dat er ook in Muntpunt toch wel een bepaalde visie overheerst, en dat een bepaalde kant gekozen werd in het conflict, wat men in Muntpunt zelf kan vaststellen.

Ik heb dan ook volgende vragen voor u, minister.

Wat is uw reactie op de uitspraken van de Brusselambassadeur in kwestie? Kunt u die uitspraken rijmen met de doelstelling van de Brusselambassadeur, waarover we een paar weken geleden een debat hadden?

Kan de bewuste ambassadeur aanblijven in deze rol, gelet op de stellingname en voorbeeldfunctie die deze rol met zich meebrengt? Zult u bijvoorbeeld optreden en een gesprek met haar voeren of de titel misschien afnemen?

Beseft u dat de uitspraken van deze persoon toch wel een negatief daglicht werpen op de Vlaamse Gemeenschap in Brussel, bijvoorbeeld ten aanzien van de Joodse gemeenschap die, zoals we weten, wel een grote gemeenschap is in Brussel?

Zult u dan ook de globale aanpak van de Brusselambassadeurs herbekijken?

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Dank u wel, collega Vanlouwe, voor de vraag.

Zoals al eerder gesteld, is het ambassadeurschap een symbolische erkenning van hun engagement, hun hart voor Brussel en de verbinding die ze leggen met Vlaanderen. Ze engageren zich vrijwillig voor onze hoofdstad vanuit een fierheid voor de stad, een fierheid die iedereen kent die Brussel graag ziet. Ze staan ook symbool voor alle Vlamingen die zich inzetten voor Brussel, en voor alle Brusselaars die zich inzetten voor de Vlaamse Gemeenschap. Het is niet alleen een erkenning van hun engagement, maar ook van het engagement van vele andere zichtbare en ook vaak minder zichtbare ambassadeurs. Het betreft geen opdracht, mandaat of functie met een takenpakket. Het is ook geen formele titel, en de ambassadeurs vertegenwoordigen geen entiteit van de Vlaamse overheid. Om toch nog eens te preciseren wat we hebben gedaan met die symbolische erkenning.

Ik kom dan tot de uitspraak waar u naar verwijst. Ik ben het nog even nagegaan op haar Instagrampagina – ik kan het nu niet onmiddellijk terugvinden – maar ik vind bij haar een oproep om medische hulp te geven aan de mensen in Gaza, wat me bijzonder legitiem en relevant lijkt op dit moment. Ik ga ervan uit dat ze dat eens in het verleden heeft gepost.

De slogan waar u naar verwijst, is vaak te lezen op sociale media en te horen tijdens betogingen. Die wordt door verschillende groepen anders geïnterpreteerd, en door sommigen gerecupereerd. Ik heb trouwens over die slogan redelijk uitvoerig geantwoord op een vraag om uitleg van Klaas Sloomans in de commissie Media op 9 november 2023, dat is vraag om uitleg 367. Daar heb ik ook gezegd dat het op dit moment niet verstandig is om die uitspraak te doen, wetende dat heel veel mensen die ze doen, daar eigenlijk niet de foute bedoelingen mee hebben zoals blijkt in uw vraagstelling.

Dat is ook het geval bij onze Brusselambassadrice Ahlaam Teghadouini, die dat met de beste bedoelingen naar voren heeft gebracht en die er absoluut niet de insteek aan geeft die er door sommigen aan gegeven wordt, met name door terroristische organisaties zoals Hamas. Ze wil – dat begrijp ik zo – haar stem gebruiken om de kant te kiezen van onschuldige slachtoffers en haar medeleven te betuigen met alle slachtoffers van deze verschrikkelijke situatie. Het is een oproep naar een staakt-het-vuren, vrede en steun aan de slachtoffers van oorlogsgeweld, zoals het ook nu nog te lezen is bovenaan haar Instagrampagina. Dat is, denk ik, een menselijke en positieve boodschap. U hebt misschien gelezen dat ik daarover ook een standpunt heb geuit in mijn hoedanigheid van minister van Jeugd en coördinerend minister voor de kinderrechten, waar ik ook gezegd heb dat het in dit conflict ongelooflijk belangrijk is dat er respect is voor alle mensenrechten, maar zeker ook voor de kinderrechten. Kinderen zijn immers massaal het slachtoffer van de actie die nu gebeurt door de Israëlische staat, met ongeveer 40 procent kinderen die sneuvelen in dat conflict.

Ik denk dat daarmee dat incident dus gesloten is.

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Dank u voor uw antwoord, minister. U zegt dat de Brusselambassadeur symbool staat voor de Vlamingen die zich inzetten voor Brussel. In ieder geval, met dergelijke uitspraken – dan heb ik het heel specifiek over de uitspraak 'From the river to the sea' – staat zij niet symbool voor mij en voor heel wat andere Vlamingen hier in Brussel. Dan heb ik het niet alleen over de mensen van de Joodse gemeenschap die zich ook betrokken voelen bij de Vlaamse Gemeenschap. Dat is een zeer verregaande politieke uitspraak. Er worden tegenstrijdige interpretaties gegeven aan die uitspraak. Die is wel degelijk gebruikt door haar. Ondertussen is die misschien wel verwijderd, maar u

weet dat dit een zeer gevoelige uitspraak is, dat de Joodse gemeenschap eigenlijk niet thuishoort in deze streek in Israël.

Ik vind het een beetje jammer dat u zegt dat op die manier die zaak eigenlijk gesloten is. Voor mij komt het erop neer dat er toch wel afspraken gemaakt moeten worden. Wanneer u een Brusselambassadeur zou aanduiden die andere communautaire uitspraken zou doen, dan denk ik dat u het daar misschien ietsje moeilijker mee zou hebben. Dit zijn uitspraken die gedaan worden en die niet verbindend zijn, niet verbindend tussen Vlaanderen en Brussel, niet verbindend binnen Brussel zelf. Op die manier wordt door iemand die eigenlijk die functie heeft als Brusselambassadeur, ook de Vlaamse Gemeenschap betrokken bij misplaatste uitspraken. Wanneer ze dan ook nog niet terechtgewezen wordt, wordt dat misschien ook een uitspraak die al dan niet wordt toegewezen aan iemand die een bepaalde functie heeft namens de Vlaamse Gemeenschap. In het woord 'ambassadeur' zit namelijk ook een vertegenwoordiging, een vertegenwoordiging van Brussel in Vlaanderen, van Vlaanderen in Brussel.

Ik denk dat er ook verwezen kan worden naar wat we gezien hebben in Mechelen. Het volksfeest is daar totaal verstoord, zelfs gekaapt, op een totaal ongepaste manier. We stellen vast dat dit eigenlijk op meerdere activiteiten gebeurt. Dat zijn incidenten die er eigenlijk niet thuishoren. Die uitspraak mag niet gedaan worden door een Brusselambassadeur door u aangesteld, net zo min als die incidenten, waar trouwens kinderen ook het slachtoffer van geworden zijn.

Voor alle duidelijkheid: mijn hart bloedt elke dag wanneer ik de beelden zie in Gaza, maar mijn hart heeft ook zeer hard gebloed toen ik zag wat er op 7 oktober is gebeurd. Op 7 oktober is er een massale, barbaarse slachtpartij gebeurd, en nadien is er een zeer zware reactie gekomen, een misschien zelfs buitensporige reactie, waarbij onschuldige slachtoffers zijn gevallen. Maar er zijn er 1200 gevallen, en we mogen niet vergeten dat er nu nog altijd 130 gijzelaars gevangenzitten. Dat lijkt af en toe vergeten te worden in vele debatten. Ik heb alleszins uw Brusselambassadeur daar geen uitspraak over horen doen.

Jan Laeremans (Vlaams Belang): Minister, ik zou de vraag willen hernemen die de heer Vanlouwe in het begin heeft gesteld. Hebt u die dame aangesproken en haar daarop gewezen, zij het schriftelijk? Of gaat u dat nog doen? Ik vind het toch wel belangrijk dat zij te horen krijgt dat dat niet door de beugel kan, omdat dat bij zoveel mensen zeer zwaar in het verkeerde keelgat schiet, en dat ze als ambassadeur toch een klein beetje op haar tellen moet passen en dat dat niet hetzelfde is als een gewone sterveling die een uitspraak doet over een probleem aan de andere kant van de wereld, maar dat ze Brusselambassadeur is en dat er toch wel iets meer tact wordt verwacht.

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Mijnheer Laeremans, die Brusselambassadeurs behouden natuurlijk hun 'freedom of speech'. Dat is belangrijk. Ik moet het niet met alles eens zijn wat zij zeggen. Zij zijn erkend omdat zij een positieve uitstraling kunnen geven aan Brussel en omdat zij die banden tussen Vlaanderen en Brussel kunnen versterken.

Wat die uitspraak betreft: ik heb dat, zoals gezegd, uitvoerig toegelicht in de commissie Media naar aanleiding van het feit dat een medewerkster van VRT diezelfde uitspraak had gedaan. U kent dus mijn mening daarover.

Mijn kabinet heeft effectief contact opgenomen met Ahlaam Teghadouini om te bekijken vanwaar dat komt. Zij heeft heel duidelijk gepreciseerd dat het een boodschap was van solidariteit met de mensen in Gaza en dat de betekenis die

daar door sommigen aan gegeven wordt, bijvoorbeeld dat Israël geen bestaansrecht meer heeft, zeker niet de betekenis is die zij daaraan geeft.

Wat haar rol als Brusselambassadeur betreft, collega Vanlouwe: ik weet niet of u op 28 december naar Radio 1 hebt geluisterd? Er was toen een prachtig programma, 'De Winter van Ahlaam Teghadouini', waarin zij bijna twee uur heeft gesproken, waarin er verzoeknummers waren en waarin er contact was met verschillende Brusselaars. Zij heeft daar op een prachtige manier over Brussel gesproken. Ik denk dat dat van onschatbare waarde is voor het imago van onze hoofdstad. Misschien hebt u gezien dat zij ook in het BRUZZ-jaaroverzicht zat, waarin zij Brussel meer liefde toewenst. Dat vond ik ook een heel mooie boodschap.

Met andere woorden: ik denk dat Ahlaam Teghadouini haar rol als Brusselambassadeur op een bijzonder goede manier vertolkt. Ik hoop dat dit incident daar geen schaduw over hoeft te werpen. Ik heb in elk geval gemerkt dat zij daar de beste bedoelingen bij had. Ik ken het standpunt en ik ken de discussie over de uitspraak, maar zij heeft het in elk geval met de beste bedoelingen gedaan.

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Dank u, minister. Ik hoor nu dat uw kabinet toch met haar gesproken heeft. Dat is een positieve zaak.

U zegt dat anderen daar een andere interpretatie aan geven, maar iedereen weet waarvoor die uitspraak staat. Iedereen weet dat. Die uitspraak is klaar en duidelijk. Die uitspraak is verboden in verschillende Europese landen. Die is provocerend. Als ze zegt dat ze iedereen liefde toewenst, hoop ik dat ze ook dezelfde solidariteit betuigt met de gijzelaars die nog steeds in tunnels zitten in Gaza. Dat zijn 130 mensen. Ik stel vast dat dat veelal vergeten wordt vanuit een bepaalde kant.

Ik blijf erbij dat een Brusselambassadeur niet moet polariseren. Die moet een standpunt verkondigen en moet een brugfunctie hebben. Ondertussen heeft ze die uitspraak wel verwijderd, maar ze heeft die wel degelijk gedaan en heeft daar verder geen verontschuldigingen of dergelijke voor gegeven. Dat hoor ik trouwens ook niet bij andere mensen die die uitspraken doen. Men verontschuldigt zich niet. Men zegt dat er een andere interpretatie aan wordt gegeven, maar iedereen weet wat daarmee bedoeld wordt. Als terroristische organisaties die uitspraak gebruiken, is het gewoon de bedoeling om de Joodse gemeenschap weg te krijgen uit de regio. En ondertussen moet men vaststellen dat dat helemaal niet zal kunnen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd, Media en Armoedebestrijding, over de deelname van de minister aan de vergaderingen van het College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie – 877 (2023-2024)

Voorzitter: de heer Jan Laeremans

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Minister, ik ben hier weer nog eens met een vraag over het College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC). Het zal misschien de laatste vraag zijn, maar we hebben nog vier maanden, dus de kans dat ik er nog eens een vraag over stel, is niet bijzonder klein.

Uw aanwezigheid – of beter gezegd: uw afwezigheid – op het GGC-College is eigenlijk bijna de hele legislatuur onderwerp van debat. En voor alle duidelijkheid, minister, ik heb die vragen ook aan uw voorganger gesteld, meer dan eens: wanneer gaat u naar het GGC-College?

Ik wil toch, voor het verslag althans, iedereen in herinnering brengen waarover gaat. U hebt een wettelijke rol, volgens artikel 76 van de Bijzondere Brusselwet – 12 januari 1989, u zult het beter kennen, de Bijzondere Brusselwet – dat stelt dat u moet kunnen deelnemen aan het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) en het College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC), maar in dat laatste met raadgevende stem. We hebben gezien dat afgelopen jaren de bevoegdheden van de GGC niet enkel uitgebreid zijn, maar ook heel belangrijk zijn voor de Brusselse Vlamingen en zelfs voor Vlamingen uit de Rand, wanneer ze naar Brussel worden gebracht. Daarstraks hadden we het debat reeds over de kleine jongen Cisse, die in tragische omstandigheden overleden is en waarbij men niet in staat was om de familie alvast te ondersteunen in een heel moeilijk moment.

Ik heb het dus niet enkel over de rusthuizen, ik heb het niet enkel over het algemene gezondheidsbeleid in onze stad, maar meer specifiek over de problematiek in Brussel rond tweetaligheid. Dat dit beleid ook gevolgen heeft buiten de gewestgrenzen – ik heb er reeds naar verwezen – blijkt pijnlijk duidelijk uit het overlijden van het jonge kindje. Ik dacht dat ze zelfs afkomstig waren uit Roosdaal, dat toch al enkele kilometers – en niet zomaar in de buurt – van Brussel ligt, en toch wel wat afgelegen is.

Uw stem, uw raadgevende stem, is een belangrijke hefboom die u zou moeten kunnen gebruiken om de belangen van de Vlaamse Gemeenschap en alle Nederlandstaligen in Brussel te handhaven, maar u wordt al jaren moedwillig – en volledig in strijd met de wet – niet uitgenodigd voor deze vergaderingen. Men ontzegt u gewoon het recht om eraan deel te nemen.

Maar de saga van deze legislatuur is ondertussen echt wel onverkwikkelijk aan het worden. Ik vermoed dat het ondertussen de zevende keer is dat ik u, in deze legislatuur, de vraag stel. Ik geef een kort overzicht hoe de zaken verlopen zijn.

U maakte afspraken met minister-president Vervoort op 6 december 2019, nadat ik u ook reeds een vraag had gesteld. Er werden afspraken gemaakt om u op regelmatige basis uit te nodigen naar de GGC en u de agenda en verslagen mee te delen – ook al in strijd met de wet.

5 februari 2021: er gebeurt eigenlijk niets, en u schrijft met uw collega van de Franse Gemeenschap, Valérie Glatigny, een gezamenlijke brief aan minister-president Vervoort dat er geen vooruitgang wordt gemaakt met de GGC op het vlak van deelname en op het vlak van structureel overleg. De vraag is heel simpel: er wordt gevraagd gesprekken en informatiewisseling te organiseren en een kalender uit te tekenen.

13 januari 2023, een jaar geleden: wegens het uitblijven van een reactie van de voorzitter van de GGC, minister-president Vervoort, schrijven u en onze minister-president namens de Vlaamse Regering een herinneringsbrief aan minister-president Vervoort. En ik apprecieer de stappen die u gezet hebt.

31 maart 2023: wegens het uitblijven van reactie wordt een nota overgemaakt aan het Overlegcomité. Daar bereikt men vreemd genoeg geen consensus om de wet na te leven en wordt de brief nogmaals door u en minister-president Jambon verstuurd aan Brussels minister-president Vervoort.

28 juni 2023: na meer dan twee jaar – na meer dan twee jaar – krijgt u voor het eerst antwoord op uw brief aan de voorzitter van de GGC en werd er uiteindelijk beslist om op 14 december 2023 samen te komen voor een thematische vergadering. Maar er wordt finaal beslist om de bijeenkomst uit te stellen, aangezien toen de parlementaire besprekingen van de begroting plaatsvonden. Hoe jammer toch dat het weer niet doorgaat.

Bij mijn weten is er op dit ogenblik geen enkel zicht op een nieuwe datum. We zijn nog vijf maanden voor de verkiezingen, en dus is er de hele legislatuur niets gebeurd. En voor alle duidelijkheid: ik apprecieer de inspanningen die u hebt gedaan en die veel meer zijn dan wat minister Gatz, uw voorganger, heeft gedaan. Want voor hem was het: "C'est comme ça." Hij legde zich erbij neer, en eigenlijk heeft hij amper iets gedaan.

Maar u hebt nog geen enkel College van de GGC kunnen bijwonen, volledig in strijd met de wet. Er is ooit een minister, een eerste minister, geweest die zei: "De Grondwet is geen vodge papier." Maar de taalwet is blijkbaar wel een vodge papier, en ik moet eigenlijk vaststellen dat de Bijzondere Brusselwet – of toch sommige bepalingen ervan – ook een vodge papier is, alvast over het GGC. En ik heb het dan nog niet over andere onderdelen, die evenmin worden nageleefd. Ik verwijs heel graag naar de vernietigingsbevoegdheid van het GGC-College bij onwettige benoemingen als er een schorsing komt door de vicegouverneur.

Dus: een vodge papier: toch bepaalde onderdelen wanneer het onze Franstalige burens en vrienden helemaal niet aanstaat.

Maar ondertussen hebben wij een coronacrisis gekend, en worden de rechten van de Nederlandstaligen aan de lopende band geschonden. Ik blijf dat benadrukken: hier in onze stad – het is jammer dat de partijen die altijd strijden tegen racisme en ongelijke behandeling opnieuw uitblinken in hun afwezigheid – worden wij ongelijk behandeld. Er is een vorm van taaldiscriminatie ten aanzien van Nederlandstaligen in deze stad. In de hoofdstad van dit land, de hoofdstad van de Vlaamse Gemeenschap, de hoofdstad van de Europese Unie is er een ongelijke behandeling op basis van taal.

Het zorglandschap klaagt ook steen en been over de verfransing van de zorg. Er is daarstraks een debat geweest met collega Tavernier, en er is een totaal gebrek aan politieke wil om daar verandering in te brengen. Jammer genoeg gebeurt dat met de gulle medewerking van de partijen Groen, Vooruit en Open Vld, die hier stilletjes verdwenen zijn om dit debat toch maar niet te moeten voeren. De zaak lijkt al jaren een straatje zonder eind, maar voor mij is het iets dat echt van belang is. Dat is niet alleen voor mij zo, maar ook voor de ouders van Cisse, en voor vele mensen die dagelijks in Brussel in contact komen met politie, met zorg, met lokale besturen en gewestelijke diensten. Het feit dat ik deze vragen al jaren moet stellen, niet enkel aan u, maar ook aan uw voorgangers, toont toch aan dat er een gebrek aan respect is bij bepaalde collega's. Men zou bijna denken dat voor hen ongelijke behandeling of discriminatie iets relatiefs is, en dat men dit totaal gebrek aan respect, deze discriminatie, deze ongelijke behandeling van Nederlandstaligen en Vlamingen in Brussel als relatief ziet. Tegelijkertijd is dit ook een totaal gebrek aan respect ten aanzien van u in uw hoedanigheid als Vlaams minister van Brussel. U mag wel investeren in Brussel op verschillende domeinen, maar anderzijds niets ...

De voorzitter: Mijnheer Vanlouwe, kunt u tot uw vraag komen alstublieft.

Karl Vanlouwe (N-VA): Ik ga tot mijn vraag komen. De vraag was zo ingediend, en is zo goedgekeurd. Ik zal mijn vraag stellen.

Minister, wanneer is de uitgestelde thematische vergadering met de voorzitter van de GGC gepland?

Welke acties zult u ondernemen om toch deel te nemen aan het GGC-College, en zo de structurele betrokkenheid van de Vlaamse Regering te bewerkstelligen om dan ook uw wettelijke bevoegdheid te kunnen vervullen?

U neemt deel aan het VGC-College, wat goed is. Hebt u deze thematiek al aangebracht bij de Collegeleden? Kunt u de notulen van het verslag ter zake bezorgen? Wat was de reactie van uw collega's in het VGC-College op uw bekommernis?

Zult u bijkomende stappen zetten om uw deelname aan het GGC-College en de deelname van de Vlaamse minister voor Brussel af te dwingen in de komende legislatuur?

Kunt u uitleggen waarom u nog nooit de piste hebt overwogen om onaangekondigd deel te nemen aan de vergadering, gelet op het feit dat de wet aan uw kant staat?

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Dank u wel, collega Vanlouwe, voor de vraag. U weet dat ik heel veel belang hecht aan samenwerking met alle overheden in dit land, en in het bijzonder met de Brusselse overheden. Het is namelijk mijn overtuiging dat we de uitdagingen waarmee onze hoofdstad geconfronteerd wordt, niet alleen kunnen oplossen. Die zijn niet oplosbaar door één overheid alleen. Vanuit de Vlaamse Gemeenschap nemen we volop onze verantwoordelijkheid om oplossingen aan te reiken rond die verschillende uitdagingen, maar we hebben natuurlijk ook nood aan een goede samenwerking met die andere overheden, en in het bijzonder met die Brusselse overheden. Regelmatig en structureel overleg tussen de Vlaamse en Brusselse overheid, of dat nu de GGC of het gewest is, is zeker zeer zinvol.

Wat de GGC betreft, weet u dat het tot op heden niet is georganiseerd conform de vereisten die worden gesteld door de Bijzondere Brusselwet. Ik betreur dat samen met u. Ik heb dat ook al verschillende keren gezegd: in de commissievergaderingen van 10 mei 2023, 11 januari 2023, 25 mei 2022, 12 januari 2022, 27 oktober 2021 en op verschillende andere momenten hebben we het daar uitgebreid over gehad. Bedankt ook voor uw redelijk indrukwekkend overzicht. Ik denk dat het inderdaad bevestigt dat we de afgelopen vier jaar meer inspanningen hebben gedaan om deze wettelijke vereisten toe te passen dan misschien de tien jaar voordien.

De geplande eerste vergadering met het GGC-College en met mijn collega-minister voor Brussel van de Franse Gemeenschapsregering is door de GGC uitgesteld vanwege begrotingsbesprekingen. Er wordt momenteel een nieuwe vergadering ingepland. Tijdens dat eerste overleg zullen we ook de kalender van de volgende vergaderingen vastleggen. Dat is toch mijn bedoeling. Ik heb een redelijk stevig overzicht van uitdagingen waar de GGC volgens mij nog belangrijke stappen vooruit moet zetten. Of het nu gaat over de integrale jeugdzorg, de zorg voor dak- en thuislozen, of preventie rond drugs, al die thema's moeten aan bod komen. Als Vlaamse Gemeenschap kunnen wij daarin helpen, en dat doen wij ook, maar het zou nog beter zijn als wij daar ook een gedachtewisseling over kunnen hebben om die coördinatie daarrond te doen.

Ik heb wel vastgesteld dat op het pragmatische voorstel dat voormalig collega Glatigny en ikzelf hebben gedaan, positief gereageerd is. Alleen stel ik samen met u vast dat het vandaag nog niet tot reële resultaten is gekomen. 'It takes two to tango.' Ik kan mij daar geen toegang met deurwaarders verschaffen. Dat

heeft weinig zin. Op die manier werk ik niet. Dan ga je geen echt gesprek hebben. Men moet ook luisteren, men moet ook spreken en men moet ook overleggen. Dat doe je niet door iets af te dwingen met deurwaarders, mocht u die suggestie willen doen.

Laat ons hopen dat dat een belangrijke eerste stap kan zijn om een structurele samenwerking tussen de verschillende overheden te garanderen voor het einde van deze legislatuur en hopelijk ook voor de volgende legislatuur. Alleen op die manier kunnen we tegemoetkomen aan de zeer terechte vragen van de Brusselselaars aan de GGC en aan de Vlaamse overheid.

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Minister, dank u wel. U weet dat ik u altijd heb ondersteund in uw initiatieven om tot werkbare afspraken te komen als het gaat over uw deelname aan het GGC-College, een recht dat u hebt. Ik blijf het onbegrijpelijk vinden dat er op geen enkele manier een minimum aan respect, niet alleen aan de Vlaamse Gemeenschap maar ook aan u, wordt getoond. Het duurt maanden, soms jaren voor er een brief komt. Eigenlijk zet men geen stappen. Het feit dat u zegt dat er een nieuwe vergadering zal worden ingepland, betekent volgens mij dat het weer naar de Griekse kalenden zal worden verstuurd. Ik apprecieer dat u al een kalender hebt om een gedachtewisseling te houden over dringende problemen, de preventie inzake drugs en dergelijke meer. Misschien had ook uw inbreng ten tijde van de coronacrisis bijzonder nuttig geweest om daarin te helpen. Ik dacht dat we in Vlaanderen bijvoorbeeld op het vlak van vaccinatie destijds iets verder stonden dan in Brussel.

U hecht belang aan samenwerking, uw Franstalige collega's blijkbaar niet. U zegt dat er nood is aan samenwerking. De federale loyaliteit bestaat blijkbaar niet. Op dit ogenblik is er nog niets gerealiseerd. Ik denk dat dat in het nadeel is van Brussel en van de Nederlandstaligen in Brussel.

Het dossier is nu op het Overlegcomité. Dat is goed. Het zal op die manier toch geregeld terugkomen.

U zegt dat u daar niet zomaar via deurwaarders naartoe zult gaan. Maar misschien zou u nog iets anders kunnen proberen. U hebt de wet aan uw kant. Misschien moet er eens een rechtbank uitspraak over doen, waarbij de ene overheid een procedure start tegen de andere overheid om te zeggen dat u het recht hebt om aanwezig te zijn op die vergadering en dat u daar uw raadgevende stem wilt laten gelden, waarbij de rechterlijke macht als onafhankelijk orgaan u dat recht zal toekennen of niet zal toekennen. Dat is geen samenwerking. Ik zie het liever anders. Maar wanneer het na tien, vijftien of twintig jaar niet lukt, dan denk ik dat u misschien deze weg moet bewandelen. Politiek is alles uitgespeeld. Misschien moet het nu juridisch worden gespeeld.

Jan Laeremans (Vlaams Belang): Ik wil zelf nog even zeggen dat ik het belangrijk vind dat u daar wel aanwezig zou kunnen zijn. De tijd wordt heel kort, hoop en al nog een half jaar. U zegt dat u veel zaken te bespreken hebt. Ik wil dat graag geloven. U zegt: geen deurwaarders. Ik zou toch overwegen wanneer men nog vergadert – als men al vergadert – dat u daar ten minste aan de deur staat en vaststelt dat u niet binnen mag. Ik weet niet of het daarna dan een juridisch staartje zal krijgen, maar ik vind het toch niet onbelangrijk om die piste zeker in het achterhoofd te houden. De alternatieve piste die de collega hier aanhaalt, is zeker waardevol, maar ik vind dat wij ons als Vlamingen hier echt wel in de luren laten leggen. Ik vind dat onaanvaardbaar. Ik vind dus dat wij daar toch wat straffer op mogen reageren.

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Wat de juridische kant van de zaak betreft: ik ben niet de enige in deze commissie die nog advocaat is geweest. Wat betreft de vaststelling door een deurwaarder: ik heb geen deurwaarder nodig om vast te stellen dat ik niet uitgenodigd ben en dat ik daar niet fysiek aanwezig ben. Dat blijkt ook uit de processen-verbaal van de GGC. Dat is juridisch vastgesteld. Daar heb je geen deurwaarder voor nodig.

Wat de rechtbank betreft: een rechtbankprocedure wordt gevoerd wanneer er een juridische betwisting is over bepaalde zaken. In dezen heb ik nergens gelezen dat de Brusselse overheden ontkennen dat er een juridische verplichting is. Die is ook redelijk moeilijk te ontkennen, want het staat namelijk letterlijk, zwart-op-wit, in de Bijzondere Brusselwet. Er is dus eigenlijk ook geen juridische betwisting. De juridische weg lijkt mij eerlijk gezegd niet zinvol, temeer omdat wat ik wil doen, geen zaak voor de galerij is. Het is niet zo dat ik daar eens bij wil zijn om een mooie foto op Instagram te zetten. Ik wil daar ten gronde spreken over een aantal grote uitdagingen voor Brussel die vanuit de GGC moeten worden gecoördineerd.

Er zijn veel thema's. Ik heb er maar enkele genoemd. Ik heb het daarjuist bijvoorbeeld niet over het armoedebeloid gehad. Ik ben in Vlaanderen ook bevoegd voor de armoedebestrijding, ook ten aanzien van Brussel. Ik wil het ook wel eens ten gronde hebben over de coördinatie van het Brusselse armoedebeloid. Ik heb de interministeriële conferentie (IMC) daarover samengeroepen. Maar specifiek voor Brussel zijn er ook nog een aantal concrete uitdagingen. Ook op dat vlak zou ik dat zeer graag doen. Maar het heeft weinig zin om met juridische dwang daarover te spreken want dan ga je geen echt gesprek hebben. Daar geloof ik echt niet in. Samenwerking moet komen vanuit de intrinsieke motivatie van de partners rond de tafel, anders geraak je daarin niet vooruit.

Ten gronde blijf ik geloven in de kracht van samenwerking. Het is niet zo dat mijn al dan niet aanwezigheid op het GGC-College de enige vorm van samenwerking is tussen de Vlaamse overheid en de GGC, gelukkig maar. Er zijn wel degelijk heel wat zinvolle bilaterale contacten tussen collega-ministers en leden van de GGC. Er zijn ook GCC-Collegeleden die dat op een goede manier opnemen in bepaalde dossiers. Dat is zeker het geval. Ik heb in het verleden al geantwoord dat er specifiek voor corona een geëigend overleg was. Op een bepaald moment was er elke woensdagvoormiddag om 8 uur een IMC Volksgezondheid, waar de verschillende ministers van Volksgezondheid, waaronder collega Maron van Brussel, samenkwamen om het coronabeloid te bespreken. Toen was er zeker een gestructureerd overleg tussen de GGC en de Vlaamse overheid. Op dat vlak denk ik in alle bescheidenheid dat mijn aanwezigheid rond de aanpak van corona weinig toegevoegde waarde zou hebben gehad.

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Er is een politieke discussie maar er is wel degelijk een juridische betwisting. Ik denk dat u dat toch wel bijzonder goed weet. U hebt samen met uw collega gevraagd om aanwezig te zijn. U krijgt geen antwoord. Het is geagendeerd op het Overlegcomité met een duidelijke omschrijving van wat het probleem is. U vraagt dat de wet zou worden toegepast. Ik denk dat u dat misschien toch eens zou moeten overwegen. De rechtbank zou er dan uiteindelijk over beslissen of de zaak ontvankelijk en gegrond dan wel ongegrond zou zijn.

Feit is alleszins dat er samenwerking is op verschillende domeinen. Ik stel vast dat men Vlaanderen heel graag ziet komen als er ergens iets moet worden betaald, maar wanneer het erover gaat uw stem te laten horen op het GGC-College om een inbreng te hebben die volgens mij nuttig en in het belang van

Brussel is, dan laat men u niet toe aan de beslissingstafel. Ik zou u toch het volgende aanraden. We zijn in de laatste vier tot vijf maanden van de legislatuur. Misschien moet u die juridische piste toch eens overwegen zodat die federale loyaliteit, als ze niet op een normale manier kan gebeuren, toch op een juridische manier wordt afgedwongen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.